

65 let od první maturity v Mnichově Hradišti

Je to neuvěřitelné, ale je to tak. Letos je tomu již 65 let od chvíle, kdy první studenti mnichovohradištské Jedenáctileté střední školy Jana Švermy (dnešního gymnázia) předstoupili před maturitní komisi. Dodnes udržujeme čilé spojení, i když nás ubývá. Scházíme se v posledních letech pravidelně každý rok jedenkrát v Mnichově Hradišti, kam přijíždí i paní profesorka Alenka. Občas bývají i menší setkání v Praze, kde zhlédneme některou zajímavou výstavu; jednou jsme byli i v zoo, kde pás provedl osobně pan ředitel Miroslav Bobek, syn naší kolegyně. Jen vloni nám udělal čáru přes rozpočet koronavir.

V onom pro nás památném roce 1953 soustavu gymnázií proměnila a doplnila školská reforma v síť jedenáctiletek. V kterém okrese gymnázium nebylo, byla jedenáctiletka nově zřízena. Tak tomu bylo i v Mnichově Hradišti a jejími studenty se stali žáci z celého okresu. Povinně, i když to mnozí měli blíže do Mladé Boleslavi, Turnova nebo Jičína. Bylo nás nakonec, když k nám přestoupil i Honza Staněk, 34 z Mnichova Hradiště, Bakova nad Jizerou, Bělé pod Bezdězem, Dolního Bousova, Kněžmostu, Sobotky i menších obcí. 14 kluků a 20 děvčat. Někteří čtrnáctiletí, ostatní patnáctiletí, protože jsme přicházeli ze 3. a 4. ročníků zrušených středních škol (dříve měšťanek).

Také náš první profesorský sbor nebyl moc profesorský, ale spíše učitelský. Aprobaci pro střední školy měli jen ředitel – ruštinář Miloslav Nepimach, náš třídní – historik Karel Menzel a ještě, myslím, zeměpisárka Julie Poláčková. Teprve v dalších dvou letech přišly ruštinářka Vlasta Čapková, matematicka Alena Chaloupská (provd. Trejbalová, později dlouholetá ředitelka Lepařova gymnázia v Jičíně), tělocvikářka Alena Macháňová (provd. Pražáková) a pak další. Ovšem výborní byli i učitelé – absolventi bývalých učitelských ústavů: češtinář Josef Košek, fyzikář Antonín Polívka, tělocvikáři Jaroslava Rakouská a Alois Thorovský A nesmím zapomenout ani na vševěda Josefa Břečku, matematiky Josefa Bičíka a Josefa Laurina, ruštinářku Matyldu Šindelářovou nebo přírodopisce Miroslava Zachovala. Snad jsem na nikoho z našich pedagogů nezapomněl.

Byli jsme tři, někteří Hradišťáci čtyři roky nejvyššími pány vznikající jedenáctiletky. Myslím, že se ve třídě vytvořila velmi dobrá parta, třebaže jsme občas byli považováni za malé děti: Mohli jsme chodit do družiny, vedené paní Grindlovou, měli jsme po celou dobu i žakovské knížky, které se plnily zápisy typu: „Lítá ztřeštěně po chodbách!“ Na mnohé události rádi vzpomínáme i po letech. Kromě výuky jsme absolvovali chmelovou brigádu, týden jsme sázeli stromky v Příchovicích, cvičili jsme na Strahově na první celostátní

spartakiádě, jezdili jsme na výlety a do divadel, nezapomenutelný byl zimní lyžařský kurz v Krkonoších, uspořádali jsme přímo ve škole taneční kurz s mistrem Brousem, Vašek Havelka nám četl o přestávkách Žákovy Študáky a kantory. Jarda Šťastný vyprávěl o svých dobrodružstvích s dědečkovým motocyklem, Bousováci o jízdách lokálkou „Adelaidou“, my Sobořáci jednou přidali dojem ze stržené Stalinovy sochy v Bosni. Pokusili jsme se také vydat asi tři čísla třídního časopisu, povedl se nám maturitní ples s libereckým orchestrem Alfa Ládi Bareše a zvládli jsme i maturitu. Ostudu jsme snad nedělali ani potom – 25 z nás absolvovalo některou vysokou školu.

S pozdravem všem čtenářům, zvláště bývalým i současným studentům gymnázia
v Mnichově Hradišti

Karol Bílek

P.S.: Letos se nás sešlo 13 a paní profesorka Alena Macháňová-Pražáková se synem.